

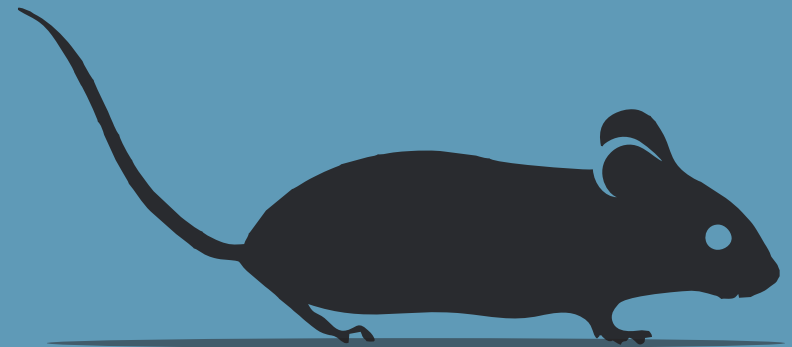
საიმონ ო' ფუეილაინი
Simon Ó Faoláin

“

ქუჩაზე, სადაც ჭიშკარს ღამის არვინ კეტავდა,
მე სოფლის არხში ჩამალული ვუცქერდი ხოლმე
მაკ დომნეილის სახლის კარებს, ღურსმნით აჭედილს
და გვერდზე ჩავლილ კუნძულელთა
ნაღვლიან თვალებს.

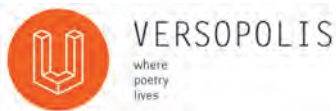
”

ლექსები dánta poems

Published in frames of the 8th Tbilisi International Festival of Literature,
with the support of Versopolis.

დაიბეჭდა თბილისის მე-8 საერთაშორისო ლიტერატურული ფესტივალის ფარგლებში,
„ვერსოპოლისის“ მხარდაჭერით.

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

საიმონ ო' ფუეილაინი
Simon Ó Faoláin

ლექსები
dánta
poems

ინგლისურიდან თარგმნა ანი კოპალიანიმა
Translated from English to Georgian by Ani Kopaliani

ირლანდიურიდან ინგლისურად თარგმნეს პიტერ სირმა და პედი ბუშმა
Translated from Irish to English by Peter Sirr and Paddy Bushe

© Simon Ó Faoláin
© Ani Kopalani
© Peter Sirr, Paddy Bushe

საიმონ ო' ფუეილაინი დაიბადა 1973 წელს დუბლინში და გაიზარდა უესტ კერი გაილტაქტში - ირლანდიურენოვან რეგიონში. გამოცემული აქვს ოთხი პოეტური კრებული ირლანდიურ (გაელიკურ) ენაზე და თარგმანების ორი წიგნი. ბოლო კრებული „იასაქტაი“ 2022 წელს გამოვიდა. მიღებული აქვს The Glen Dimplex, Strong, Walter Macken, Colmcille და Foras na Gaeilge ლიტერატურული პრემიები. საიმონი ასევე არის უესტ კერის ყოველწლიური ორენოვანი ფესტივალის An Fhéile Bheag Filíochta (პოეზიის მცირე ფესტივალი) დირექტორი და ირლანდიურენოვანი ჟურნალის, „ანეასის“ რედაქტორი. პროფესიით არქეოლოგი დღესდღეობით სამწერლო და მთარგმნელობითი საქმიანობით არის დაკავებული.

ინგლისურიდან თარგმნა ანი კოპალიანმა

მარცვლეულის განთავება

აი, კვლავ აქ ვართ,
ისევ ვცდილობთ გადავარჩიოთ
ცხოვრებისაგან ნაბოძები ბრწყინვალე შანსი,
ბოლოს რომ შეგვრჩა
იმ იოლი გამოსავლისგან.
და სიკვდილამდე
მაინც ვერ ვიგებთ,
რომელი იყო ის, ნიაველას რომ გავატანეთ -
ბზე თუ ხორბალი.

სენტ ხილდას ჰაუს-მაუსი*

ქუჩაზე, სადაც ჭიშკარს ლამის არვინ კეტავდა,
მე სოფლის არხში ჩამალული ვუცქერდი ხოლმე
მაკ დომნეილის სახლის კარებს, ლურსმნით აჭედილს
და გვერდზე ჩავლილ კუნძულელთა
ნაღვლიან თვალებს.

და როგორც კბილმა იცის დაღპობა,
როდესაც მის ფესვს სიცოცხლე ტოვებს,
სახლი თავიდან სულ გამოღრუვდა.
ხოლო სულ რაღაც ორიოდ წელში
ლოჯებდაცლილ ყბას მოჰგავდა ქუჩა.

და მე? ნერვიც კი არ მიტოკავდა,
თითქოსდა სულაც არ მეხებოდა
სოფელში ხალხის შეცოტავება.
მაგრამ როდესაც გაფენილ ქერს ვეღარსად ხედავს,
შიშშილისაგან მწარედ ყმუის ჩვენი ბავშვობა.

* სენტ ხილდას შინაური თაგვი ერთ-ერთი არის იმ ენდემური ქვესახეობებისაგან, რომლებიც უნიკალურია შოტლანდიურ-გალური ჰიორტის ანუ სენტ ხილდას კუნძულისათვის. მას მერე, რაც 1930 წელს ადამიანებმა მიატოვეს, ეს კუნძული რამდენიმე წელიწადში გაუკაცრიელდა.

მზის მარადიული დაბნელება

საყოველთაოდ არის ცნობილი,
რომ არქივებში დამნნილებული
ნიუგრეინჯის საშვილოსნოდან
ამოგლეჯილი წინაპართ ძვლები
სულ ცოტა ხნის წინ გადაისროლეს
მუზეუმების ყრუ ნაწლავებში.

საყოველთაოდ არის ცნობილი,
რომ წელიწადის არცერთ ცისმარ დღეს
და სხვათა შორის, არც ბუნიობას,
მათ მზის დანახვა არ უწერიათ.
მარადიული წრებრუნვის გამო

არ დასრულდება მათი ზამთარი.

ბედუინი

განთიადისას კორდს ყინული აქვავებს ხოლმე,
ნახირი ზანტად იცოხნება, ოხშივარს უშვებს,
იქვე ორი მთა – გერონი და გერონის წვერი –
(არც სახელები, არც სიტყვები არაფერს ნიშნავს,
მხოლოდ ის, რასაც თვალი უყურებს) –
დგას გახვეული სიმეტრიულ სიქათქათეში,
უცნაურია მათი ფორმა, სწორკუთხოვანი,
თითო ფერდიდან თითო კოხტა წამონაზარდი
ცად აღმართვისას ქმნის ორ მწვერვალს, ხოლო მათ შორის
ჩაზნექილია ვიწრო თხემის ნატიფი მრუდი,
თითქოს ბუნების ურჩ უღაყზე დადგმული ტახტა,
ან მშვილდის რკალი ჩემპიონის აღმართულ ხელში,
მშვილდის, რომელიც არასოდეს აცილებს მიზანს.
ან კუპიდონის რკალი სავსე ბაგეებს ზემოთ,
რომელსაც კვდები, ისე გინდა ტუჩებით მისწვდე.

თუმცა ამ სურათს ვერ აღიქვამს გონება ახლა,
მას ახსენდება სხვანაირი სადა კონტური,
მისტიკით სავსე, უსასრულო სივრცედ გაშლილი
უდაბნოს გულში, ნამგლის ფორმის დიუნის მიღმა –
წყვილ პალოებზე აღმართულა წყვილივე ძელი,
ხოლო მათ შორის განასკვლა მუქი ბრეზენტი.
ჩახუთულ თაღად და სიბნელის ჩამოწოლისას
ახამხამდება მარტოკინა კარვის მახლობლად
მომცრო კოცონის გაბედული ნარინჯისფერი.
როგორ ვიხილე ეს ყველაფერი
საღამოჟამის იისფერი ჰაერის მიღმა.
საღამოჟამის იისფერი ჰაერის მიღმა
დიდი ავიალაინერის სარკმელთან მჯდარმა?
ბოლო წამამდე ვიგრეხდი კისერს,
ვნატრობდი დიდხანს, დიდხანს მეცქირა,
მაგრამ სულ მალე გაბუნდოვნდა, თვალს მიეფარა
და ახლა მხოლოდ მოკიაფე კოცონსლა ვხედავ.

სამარადისო ნუგეშისცემა

სულ ერთი მილის მოშორებით,
იქიდან, სადაც
ლოხ ლეინის ტბის სილამაზეს ზემოდან უცქერს
სახელგანთქმული ანტიკური აღადოს ნეშტი
ერთი უცნობი ნმინდა მიწაა.

იქ ნახავთ ოდენ
ჯვრებად შეკრულ გაღვანიზებულ
ფუტურო მილებს.
არაფერია ზედ ამოჭრილი:
არც სახელები,
არც თარიღები.

არ ამოდიან აქ არასოდეს
მგზავრებით სავსე ავტობუსები,
ინისფოლენის ტყის და ტბის ხედით
თვალის გაძლობის მსურველ იანკებს
რომ ატარებენ.

და ერთადერთი, რაც გვამებს ესმით,
არის ფუტურო მილების ტანზე
წვიმის მსუბუქი აკაკუნება,
რომელიც ასე ძალიან მოჰგავს
წკრიალს
ასფალტზე დაყრილი ხურდის.

დასავლეთის უკანა მხარე

ოლქის ამ მხარეს

ვერსად ნახავთ მართკუთხა მიწებს,
სწორხაზოვანი მიწით გაყოფილს.

ისინი - მომცრო, ოღროჩოღრო და მოკენჭილნი
ჯანსაღ ქსოვილზე ამოხეთქილ კიბოს უჯრედებს
მოჰგვანან ანდა სულაც პირიქით.

მიიკლაკნება მალლა მთაზე მწვანე ბილიკი,

ეს ოკრობოკრო კარდიოგრამა

გვიჩვენებს ძგერას ჯერაც ისევ ცოცხალი გულის
ან შეიძლება ვცდებოდე კიდევ.

ვერაფერს ნახავთ ნავისმაგვარს ნავმისადგომზე,

ხშირად მარჩხია, უფრო ხშირად კი - არაფერი.

და განა მხოლოდ წყალი ჰგავს ბურუსს,

ბურუსი ფარავს ყოველ კუთხეს ამ მიდამოსი.

რა იქნებოდა, ახსნილიყო ეს მწარე წყევლა,

ამოხსნილიყო ეს თავსატეხიც,

მაგრამ არ ვიცით სწორი სიტყვები,

ციფრების სწორი კომბინაცია,

ჰოდა, ვერასდროს ამოვხსნით კოდებს

მიტოვებული სახლების კარზე

დაკიდებული ქრომის დაფების,

რომელთა გულშიც სიჩუმე ბუდობს,

და ამ სიჩუმემ აიწყვიტა უკვე საბელი.

ბაპი

ჩამო, ჩამოქვეითდი შენი ამლავი პონიდან,
უნაგირზე დატოვე ეჭვის ნისლი და მრისხანების შარავანდედი,
მეც გვერდზე გადავდე ავი მოლოდინის მუზარადს.

აბა, მიცანი ახლა, მრისხანე ქუშო კაცო?
თუ შენს თვალში ყველა ერთმანეთს ვგავართ?
დანა მომიღერე კილმალოკის მისადგომებთან.

და თუმცა მისი ბასრი წვერი ჩემკენ მომართე,
მომეჩვენა, რომ ვერც კი მხედავდი,
თითქოსდა აჩრდილს ეომებოდი.

და თუმცა დანას ცხვირწინ სწრაფად მიტრიალებდი,
მე ვგავდი ქირურგს, პაციენტის რეფლექსს რომ სინჯავს,
რადგან ამ დანით პასუხობდი ყველა შენს ტკივილს.

არ ვისურვებდი თავისუფალ ნების დათრგუნვას,
მაგრამ ვინ თრგუნავს პირობით რეფლექსს,
ნერწყვს რომ მოადენს ძაღლებსა თუ ადამიანებს?

ეგებ ორივე ამ პავლოვის სენმა შეგვცვალა?
ვხედავთ სახეებს ნიღბების მიღმა -
და არა ნისლს თუ შარავანდედს, ზუჩსა თუ დანას?

ელეუთრიკოსი

მახსოვს სალინოგინის ქარიშხლიანი ღამე
და ცეცხლის ალი მამაჩემის თვალებში,
როდესაც დაინახა, როგორ ეცემოდა
მეხი საგზაო სამუშაოებს.

ელვის სისწრაფით ჩამოფრინდა მეხი -
ლურჯად მოკაშკაშე, თვალისმომჭრელი -
კიდიდან კიდემდე გაანათა
წვიმის წყლით გაპიპინებული თხრილი.

მოულოდნელი იყო ყველაფერი:
სისწრაფე, სიკაშკაშე, ცეცხლის ალები.
გადაიარა და ტვინში დაუტოვა
ნეირონების გადამწვარი ბილიკი,
კვამლიანი გზა, ხელახლა რომ გადის
ამ ამბის ყოველი გახსენებისას,
ანუ იმ ადგილს გამუდმებით ეცემა მეხი
კვლავაც და კვლავაც,
ორჯერ კი არა, ასიათასჯერ.

მწყემსი ქალი

კვირა საღამო, ნააღდგომევი,
არცთუ ფხიზელი მივდივარ სახლში,
და უცებ ბნელში, ზედ ჩემ თავზემოდ
ტკბილი ჩურჩული ჩამოფარფატდა.

თუმც ვერ ვარჩევდი სიტყვებს შორიდან,
მაინც გიცანი,
ვიცანი შენი ჟღერადობა, შენი ხმის ტემბრი.

გადავაბიჯე მაშინვე ღობეს,
ჩემმა სირბილმა დააფრთხო ცხვრები,
უკან დავტოვე ქუჩის ფარნების
საიმედო და სანდო სინათლე,
რალა თქმა უნდა, ისევ გავწბილდი,
ზღაპრული კოშკი არ დამინახავს.

და მაინც წყენას სული ამოხდა,
როცა წავანყდი ერთჯერად პარკში
გამოკრულ მომცრო ჩართულ რადიოს.

შენ იღვრებოდი რადიოდან
მშობელო ენავ.

თუმცალა დღისით არ დადიხარ მეცხვარე ძაღლის
თანხლებით ქვემო აკილის* გზებზე,
უსაქმურობას ვერვინ დაგწამებს,
ერთგულ დარაჯად უდგახარ ჩვენს ცხვრებს,
მათ ახლოს მელას არ აჭაჭანებ.

მაგრამ მისმინე,
როგორც კი ღამე მიიწურება,
რომ დაასრულებ შენს სამუშაოს,
როცა შენი ხმა გამოიღევა,
გადი - უჩუმრად - მსახურების გასასვლელიდან.

* აკილი - პატარა კუნძული ირლანდიის დასავლეთ სანაპიროზე, სადაც ჯერ კიდევ ლაპარაკობენ ირლანდიურად, მაგრამ ძირითადად ადგილობრივი ენა მთლიანად ჩაანაცვლა ინგლისურმა.

ისტორია

ფაქტები, როგორც თოვლის ფიფქები,
თავის ქალაში ილექებიან
და მორევივით იწყებენ ტრიალს

ვიდრე ყოველი ავი ქმედების
დაფარულ მიზეზს გამოვიცნობდე.
რა იშვიათად აგებს ვინმე
პასუხს მომხდარზე
მთელი სისავსით.

გარემოების ტყვე არის ყველა.

მაგრამ როდესაც წიგნს გვერდზე გავწევ
ემოციების მზე ადნობს ფაქტებს
და ნაჟურს დაჰკრავს უსამართლობის
მომწკლარტო გემო.

წყალქვეშა კონტაქტი

რუადპრის

ის, რამაც ჩემამდე მოგიყვანა
ულტრასონოგრაფიის გამოსახულება კი არ იყო,
არამედ ყურის ღრმა, ბრმა სონარი,
პანანინა გულის თხევადი პულსაცია,
ზუსტად პროპელერის შხუილის მსგავსი.
და კიდევ ერთხელ ვიქეცი მყვინთავად,
ვგრძნობდი ჩემ ზემოთ, წყლის ზედაპირზე,
მისტიკური გემების სრიალს.

ახლა კი, როცა ბედის კურსი გაუფასურდა
და სადღაც ქვემოთ ამ ცხოვრების მორევი ბრუნავს,
გულო, აღზევდი, ოღონდ ფრთხილად, აუჩქარებლად,
ნუ შეგაშინებს მოსახვევები,
თევზის ბრჭყვიალა ვერცხლისფერი ქარავანივით
გაინავარდე აქოჩრილი ტალღების მაღლა.

მშობლიურ ადგილებში

მიწის ქაღალმერთო, უარვყავი შენი ვნებები,
ალარც შენ იხსნი მაგ თიხნარის კუნაპეტ კაბას,
ალარ იშიშვლებ ჩემ წინაშე შენს კლდოვან ბორცვებს,
მედიდურ წყებას ოქროსფერი ხოდაბუნების,
ხეებს, ქარებს რომ არასოდეს გადაუზნიქავს.
ვენერავ, ვიცე, ვერასოდეს ვინამებ შენსას,
არ მხიბლავს შენი ეპითეტიც - „რუხი კლდეების“,
ჩვენი სისხლი რწყავს შენი ტანის მსხმოიარებას,
ყოველ ხვეულში შენი სხეულის
მანევრირებენ და იბრძვიან ჩვენი ჯარები.
ქვის არშიებით შემოგარსული
ვეძებ გამოხრულ კბილს ყოველი ფაშატის ყბაში,
ვერ ვპოულობ და უარმყოფი სრულყოფის ტვირთის,
ჩამოკონკილი და ამაყი მივემართები
დასავლეთისკენ, რომ ვიპოვო ახალი სატრფო,
ერთადერთ მშითვად სილამაზეს რომ მოიყოლებს.

Simon Ó Faoláin was born in 1973 in Dublin and raised in the West Kerry Gaeltacht (Irish speaking area) of Corca Dhuibhne. He has published four collections of poetry in Gaeilge (Irish) to date, the most recent being *Iasachtaigh* (Coiscéim 2022), as well as two books of literary translation. Amongst the awards his work has received are The Glen Dimplex Prize, Strong Prize, Walter Macken Prize, Colmcille Prize, and the Foras na Gaeilge Prize. He is the director of An Fhéile Bheag Filíochta (the Little Poetry Festival), an annual bilingual poetry festival taking place in West Kerry, and editor of the Irish-language literary journal *Aneas*. A professional archaeologist for many years, he now works as a freelance writer and translator.

WINNOWING

Here we go again,
trying to separate
life's brilliant possibilities
from the cushy numbers
we've settled for.

In the end
none of us will know
whether it was the wheat or the chaff
that flew off in the wind.

(I) THE ST. KILDA HOUSE MOUSE*

I observed from the shelter of the village ditch
Mac Dómhnaill's house with it's door nailed shut
in a street of doors that were seldom closed,
and sorrow in the islander's eyes
as they passed it by.

Just as a tooth will rot
when the life in it's core departs,
that house was first hollowed out.
Within a year or two
the street was a jaw full of gaps.

And me? Dispassionately
I watched the humans dwindling
as a thing not my concern.
But spilt barley is now hard to find
and our young cry out with hunger.

(from 'Tréigint Eilean Hiort: cuimhní ceathrar' ['Abandoning St. Kilda:
four reminiscences'])

*The St. Kilda House Mouse was one of several endemic subspecies unique to the remote Scottish Gaelic island of Hiort/St. Kilda. Dependent on humans, it became extinct within a few years of the island's abandonment in 1930.

PERMANENT ECLIPSE

As it is a fact that the bones
Of the ancestors from
the womb of Newgrange
Are some time since evicted
To archive boxes
In the museum's bowels,

And a fact also that
Sun shines not on them here
Any day of the year,
Not even at solstice so that
The eternal circuit should remain intact,

This winter will last forever.

BEDOUIN

The sod is hard with frost at dawn,
Hunkered cattle chew the cud, steam above them,
Twin mountains stand – the Géarán and the Géarán's Point
(the names are not important, nor the words, but what is seen) –
Stand swathed in white symmetry, an abstract form
With angles straight and gentle rising on each flank
To the zenith of the two peaks, and between
There sags a narrow ridge, a perfect curve;
Saddle bow on the hard horse of the world;
Or a recurve bow in Olympian hero's grip –
He hits the heart, the bulls-eye every time;
Or Cupid's bow atop luxuriant lips
Which make us itch to match them to our own.

But no, those images are all wide of the mark,
For now the mind throws up a simple shape
Full of mystery and standing in the lee
Of a crescent dune deep in the desert heart,
High angles from each side to each pole-tip
– two of them – and the canvas looping down
A breathless arc between, the night had come
And next the solitary tent there winked
A small fire's boldness in orange and gold.
It has burned clear through my mind to the far side,
How I saw it through thin purple air
At hour of star-unfolding, clear
From the window of a cruising jumbo jet,
Craning my neck forward to look back,
Wishing I need never lose the sight,
But the angle narrowed, perspective became lost
And now maybe it was just a winking fire.

ETERNAL SOLACE

A mile from the famed ancient churchyard
Of Aghadoe,
Which looks out on the beauty of Loch Léin,
Lies another consecrated ground.

There is nothing within but
Galvanized piping
Welded into bare crosses,
No names,
No dates,
No details engraved.

Here they do not come,
The busloads of yanks,
To gaze over wood and lake
To Inisfallen.

The paupers hear nothing now
But the faint ring of rainfall
Against the hollow pipes
Like pennies falling on tarmac.

BACK WEST

For Dómhnaí

This corner of the townland
Where the fields are not neat and rectangular
With parallel boundaries,
But small and irregular, speckled with boulders,
Like a cluster of cancer cells in healthy tissue
Or the absolute opposite.

Above, the zig-zag course of the green track
Back and forth across the mountain's screen
Shows a pulse, a still-beating heart,
Or perhaps I am mistaken.

No boat nor punt stirs the harbour below,
Be there shoaling or – most often – nothing.
It is not the water only which is like a sheet,
For a sheet lies on this scene's every part.

Perhaps the riddle could be untied,
the spell broken,
Had we the correct words
Or knowledge of the combination,
Like the chrome keyboards
On the gateposts of the empty houses,

But there is a hollow silence within
and silence has slipped the leash.

CEASEFIRE

Come down, dismount your piebald pony,
Leave cloud of doubt and halo of fury,
And I'll lay aside prejudice's helmet.

Do you know me now, dark glowering man,
Or do we all look much the same in your eyes?
On the edge of Kilmallock you pulled a knife.

And although the point was turned on me,
It was as though you could not see,
It was as though you fought with shadows.

And although your hand controlled the hilt,
I felt like a surgeon observing a reflex,
For the knife was your answer to all your ills.

I never wish to deny free will,
But who can deny conditioning
Instils salivation in dogs and men?

Yet might both of us pull out of Pavlov's disease
And see the face behind the mask,
No cloud or halo, no helmet or knife?

THE ELECTRICIAN

I remember my father with flames in his eyes
remember Sallynoggin* on a stormy night
when he saw lightning descend,
alight on roadworks.

the bolt from the sky in flight
– bright blue light, a single blaze –
from length to length of a brimming trench
Along the water's surface.

The speed, the flames, the brightness,
and all this unexpected,
in their wake they left a track
burnt in the neurons of his mind,
a smouldering trail he walks
each time he recollects,
so that lightning strikes the same place
– again and yet again –
so many times more than twice.

*Sallynoggin is a suburb of Dublin.

THE SHEPHERDESS

A Sunday night, Eastertide,
Walking home quite drunk
I heard a low and constant murmur
Float to me out of darkness.

No grasping meaning from that distance,
Yet I knew you,
Knew your flair, your intonation.

Vaulting the fence and onwards,
Scattering sheep,
Leaving the safe and certain
Orange circle of the streetlight,
Aware, despite my constant hope,
No fairy palace lay ahead.

Still disappointment stabbed
On finding the guilty radio
Wrapped in a plastic bag.

You were there, pouring forth:
Mothertongue.

There is no open truck with you
These days in lower Achill*,
Yet you're not without your uses:
Stand sentinel over our lambs,
A shield against the wily fox.

But listen,
When night ends
And your work is done
And the dial clicks to OFF
Depart – mute – through the tradesmans' entrance.

*Achill is an island off the west coast of Ireland where Irish is still spoken a little, but has mostly been displaced by English.

HISTORY

The facts fall within my skull
Like snowflakes,
Building in drifts until
I understand the logic
Which lay behind each deed
And how seldom anyone
Was really answerable
For what happened.

All captives of circumstance.

But when I lay down the book
The sun of emotion melts each fact
And the liquid bears the bitter savour
Of injustice.

UNDERWATER CONTACT

For Ruaidhrí

It was not the vision's ultrasound
That bore your being home to me,
But deep blind sonar of the ear,
The liquid beat of a tiny heart
Exactly like a swishing prop,
And I am a diver once again
Sensing mysterious vessels glide
Upon the surface overhead.

With fate's currents all disturbed now
An eddy of life swells deep below,
Rise, my heart, but steady, slow,
Avoiding danger of the bends
Ascend the slender bubble-thread
Through silver-sequined clouds of fish.

IN THE HOME COUNTIES

Goddess of this place, I spurn your urgings,
You bare to me no glimpse of naked rock
Through those rich robes of blackest loam,
Those haughty layers of golden wheat
And trees never trained slantwise by the wind.

I feel that I could never trust you Venus,
'of the Grey Crag' rings flat after your name,
All fruitfulness demands our red libations,
The armies fight forever, manoeuvring
Back and forth across your body's curves.

Being of the pinchèd stony margins
I seek the rotten tooth in each mare's mouth,
Unfinding, I refuse perfection's bargain
And proudly journey westward in my rags
To lover with no dowry but her looks.

*This was the epithet of the Munster territorial goddess Aoibheall.

Rugadh Simon Ó Faoláin i mBaile Átha Cliath agus tógadh é i nGaeltacht Chorca Dhuibhne. Tá ceithre chnuasach filíochta foilsithe aige as Gaeilge go dtí seo, an ceann is déanaí lasachtaigh (Coiscéim 2022), anuas ar dhá leabhar d'aistriúcháin liteartha. I measc na ngradam atá buaite ag a saothair tá Duais Glen Dimplex, Duais Strong, Duais Bhaitéar Uí Mhaicín, Duais Cholm Cille, agus Duais Foras na Gaeilge. Tá sé ina stiúrthóir ar An Fhéile Bheag Filíochta, féile filíochta bhliantúil dhátheangach a bhíonn ar siúl i gCorca Dhuibhne, agus ina eagarthóir ar an iris liteartha Gaeilge Aneas. Chaith sé blianta fada ina sheandálaí gairmiúil, ach anois oibríonn sé go príomha mar scríbhneoir agus aistritheoir.

AG CÁITHEADH

Seo linn ag iarraidh
féidearthachtaí éigríochta an tsaoil
a scaradh ó
na cúinsí teoranta ab áil linn.

Ag an dé deiridh
n'fheadar éinne againn
cé acu é
an cháith nó
an gráinne
a scaoileadh le gaoth.

(I) AN LUCH TÍ HIORTACH

Chonacas ón bhfothain fé Chlais a' Bhaile
Tigh Mhic Dòmhnail le doras iata
I sráid de dhoirse ab annamh dúnta,
is dubh-bhrón ar oileánaigh
ag gluaiseacht fána bhráid.

Mar a lobhann déad le himeacht
Na beochta san eithne,
B'é an tigh san an chéad bhearna,
Laistigh de chúpla bliain
Ba mhanntach an tsráid mar ghiall.

Agus mise? Le neamhshuim
A d'airíos meath na ndaoine,
Mar rud nár bhain pioc liomsa,
Ach tá eorna dhoirtithe éirithe gann
Is luichíní ag caoineadh le hocras.

BUANÉICLIPS

Ós rud é go bhfuil cnámha
Na sinsear ó bhroinn Bhrú Aonghusa
Le tamall díshealbhaithe
Go boscaí cartlainne
I bputóga na h-iarsmalainne,

Agus ós rud é fós
Nach ngealann grian orthu
Anseo aon lá den mbliain,
Fiú ag grianstad chun go leanfadh
An timthriall síoraí gan bhriseadh,

Mairfidh an geimhreadh seo go deo.

BEDOUIIN

Tá an fód cruaidh le sioc ag lóchtaint gréine,
– Beithígh ina staic ag cogaint, gal lasnairde –
Seasann na hardchnoic cúplacha, an Géarán is a Phointe,
(níl na hainmeacha tábhachtach, ná fiú na focail, ach an rud a fheictear)
Fillte i mbrat geal bán, siméadrach, teibíocht as cloigeann Ghréagach
Le huillinneacha caoine rialta ag éirí ar an dá thaobh
Go dtí dígeann an dá bhuaice agus crochta idir
An dá rinn siúd, an drom tanaí ina chuar foirfe:
Corrán diallaite ar chapall cruaidh na cruinne;
Nó bogha athchuartha i ngreim ag laoch Oilimpeach
A bhuaileann súil na sprice le gach iarracht;
Nó bogha Chiúpid os cionn bharra beola méithe
A chuireann tochas ionainn chun a póige.

Ach ní hea, ní hiad, táid na samhail uilig siúd dulta ar fóraíl,
Mar anois is cuimhin liom crot maorga símplí lán mistéire
Ina sheasamh i gcúl dumha gainimh i lár an Sahára,
Uillinneacha arda ar dhá thaobh suas go binn cuaillí
– dhá cheann – is an anairt gheal ag lúbadh síos i mbogha aoibheann
Eatarthu, an oíche tagaithe agus taobh an phubail aonair
Bhí crógacht tine óir is oráiste ag sméideadh.
Atá sé dóite fós im' chuimhne, ólta inti siar síos,
Mar a bhfaca é trén aer scáinte corcra in am oscailt réalta
Ón 747, ag scrogaireacht muiníl chun cinn ag féachaint
Siar d'fhonn nach dtréigfeadh an radharc mo shúile choíche,
Ach do ghéaraigh ar an uilinn gur éirigh peirspictíocht dodhéanta
Is anois, b'fhéidir nach raibh ann riamh ach sméideadh tine.

SÓLÁS SÍORAÍ

Míle ó reilig chlúiteach stairiúil
Achadh Dá Eo,
A fhéachann síos ar aisling Locha Léin,
Tá talamh coisricthe eile.

Níl ann laistigh ach
píobaí sinc-iarainn
táthaithe ina gcrosa loma
gan ainm,
gan dáta,
gan sonraí greanta.

Anseo ní thagann riamh
busanna lán de phoncánaigh
chun féachaint thar loch is coill
go hInis Faithleann.

Ní chloiseann na bochtáin níos mó
ach clingeacha fanna na fearthainne
i gcoinne na bpíobaí folmha
mar phinginí ag titim ar tarmac.

THIAR

Do Dhómhnaí

An chúinne seo den bhaile fearainn
Mar nach bhfuil na páirceanna néata, dronuilleogach
Le clathacha comhthreomhara,
Ach iad beag neamhrialta, breac le boirneoga,
Ar nós chnuas de chealla ailse i bhfíochán sláintiúil,
Nó a mhalairt iomlán de scéal.

In airde, teaspánann rian fiarlán an bhóithrín ghlais
Sall is anall ar scáileán an chnoic
Go bhfuil cuisle inti, croí ag bualadh fós,
Nó tá dul amú orm.

Ní chorráíonn bád ná coit sa chuan thíos,
Bíodh ráthaíocht nó – is minice – faic.
Ní hé an t-uisce amháin áta ina léinseach,
Nó tá léinseach 'na luí ar na' haon ghné den mhír.

B'fhéidir go bhféadfaí an rún seo a fhuascailt,
An ortha a bhriseadh,
dá mbeadh na focail cuí ann
Agus fios ar ord cheart na n-uimhir,
Cosúil leis na méarchláir chróime
Ar chuaillí gheataí na tithe folamha,

Ach tá tost toll laistigh
agus tost amugh.

SOS COGAIDH

Léim anuas ded' chapaillín spágach piebald,
tar i leith gan néall buille ná luan amhrais id' thimpeall
agus bainfeadsa clogad mo chlaontachta díom.

Nach cuimhin leat mé, a fhir theann dhuibh,
nó an bhfuil an sciamh chéanna orainn uilig id' shúilibh?
Ar imeall Chill Mocheallóg tharraingis scian orm.

Is cé gur ormsa a bhí do bhior dírithe
bhí sé ar nós nár fhaca tú éinne,
bhí sé ar nós gur throidis le scátha.

Is cé gur agatsa 'bhí greim ar an gcos,
do bhraitheas mar lia ag faire frithluail,
toisc scian do leigheas ar gach aicíd dod' chás.

Níl fonn orm riamh toil dheona a cheilt
ach ní féidir linn cumhacht seanthaithí a shéanadh,
'cuireann uisce le fiacla con agus duine.

'Gus an gcloífidh an bheirt againn galar seo Pavlov,
chun go gcífeair an duine taobh thiar den aghaidh fidil
gan néall, gan luan, gan clogad ná scian?

AN LEICTREOIR

Is cuimhneach liom m'athair
ag cuimhneamh le lasair 'na shúile
ar an Naigín oíche stoirme
go bhfaca sé an tintreach
ag tuirlingt ar oibreacha bóthair:
caor ón spéir do ghluais
– aon stráice bladhmach gléghorm –
fad trínse lán le huisce.

An luas, an lasair, an gealas,
agus iad iomlán gan choinne,
d'fhágadar rian dóite
ar fhíochán a inchinn',
conair smolchaite a shiúlann
sé le linn athinste,
is buaileann tintreach talamh,
– aríst agus aríst eile –
i gcónaí san áit chéanna

AN BANAoire

Oíche Dhomhnaigh aimsir Chásca,
Ag siúl abhaile ar bhogmeisce,
Chualas an monabhar doiléir
Ón ndorchadas ar dheis.

Cé nach raibh brí le baint
Ón achar san
D'aithníos tú ó fhuaim is friotail.

Léimeas an claí is chuas
Ar aghaidh ag scaipeadh caorach,
Ag fágaint limistéar oráiste
dearbh na soilse sráide.

Thuigeas, ainneoin mo dhóchais bhuan,
Nach sí-bhrú a bhí romham.
Fós b'ábhar díomá dhom,
Ar theacht go lár an ghoirt,
Aimsiú an raidió chiontaigh
Clúdaithe i mála plaisteach.

Bhís ann ag sileadh as:
Máthairteanga.

Cé nach mbaintear leat go hoscailte
Níos mó in Íochtar Acla,
Fós níl tú gan d'áisiúlacht:
Bí id' fhoraire ar na huain,
Sciath in aghaidh an mhadarua.

Ach cogar, ná dearúd:
Ar éirí gréine is do chúram déanta
Agus cnaipe casta amach

Fág trén gcúldoras go balbh.

STAIR

Titeann na fíricí laistigh dem' chloigeann
Ar nós lóipíní sneachta:
Ag tógáil ar a chéile
Go dtuigim an loigic
A bhí taobh thiar de gach beart
Agus an tslí gurb annamh
A bhí duine ar bith freagrach
As na rudaí a thit amach.

Gach éinne i ngéibheann
Ag na cúinsí.

Ach nuair a leagaim síos an leabhar
Leánn grian na mothúchán gach fíric
Is tá blas searbh an éagóra ar an leacht.

TEAGMHÁIL FOTHINN

Do Ruaidhrí

Ní hé ultrasound na súl
A chuir do réaltacht ina luí go fíor,
Ach sonar doimhin dall na gcluas;
Buille mear croí big trén leacht,
Díreach cosúil le fuaim an prop.
Is táim aríst im' thumadóir
Ag braistint árthaigh diamhaire
Ag tormáil thar mo cheann go hard.

Le feachtaí na cinniúna suaite,
Cúlscruth beatha thíos ag borradh,
Éirigh a chroí, go sochma réidh,
Ag seachaint tinnis díchomhbhrú,
Lean corda caol bolgáin go barr
Tré scamall álainn airgead éisc.

SNA HOME COUNTIES

A spéirbhean shlim diúltaím dod' thathant,
Ní nochtann tú aon chnámh de charraig bheo
Tré do róbaí tiugha d'ithir dhubh,
De shraithe uaibhreacha arbhair
Is crainn nár fiaradh riamh roimh ghaoth.

Ní haon iontaoibh dom thú, a Bhéineas,
Na Carraige Léithe théis t'ainm ní oibreodh,
Ní torthúlacht dod' leithéid go híobairtí fola,
Troideann na hairm, ag síor-inlíocht
Sall is anall thar chuair do choirp.

Os fear ón imeall creagach suarach mé
Cuairdím fiacal lofa i mbéal na lárach,
Dá héagmais diúltaím margadh in ainneoin foirfeacht'
Agus mórtasach im' ghiobail fillim siar
Go hainnir gan ach áilleacht léi mar mhaoín.

სარჩევი

მარცვლეულის განიავება.....	5
სენო ხილდას ჰაუს-მაუსი.....	6
მზის მარადიული დაბნელება.....	7
ბედუინი.....	8
სამარადისო ნუგეზისცემა.....	9
დასავლეთის უკანა მხარე.....	10
ზავი.....	11
ელექტრიკოსი.....	12
მწყემსი ქალი.....	13
ისტორია.....	14
წყალუვება კონტაქტი.....	15
მშობლიურ ადგილებში.....	16

CONTENTS

WINNOWING	19
(I) THE ST. KILDA HOUSE MOUSE	20
PERMANENT ECLIPSE.....	21
BEDOUIN	22
ETERNAL SOLACE.....	23
BACK WEST	24
CEASEFIRE.....	25
THE ELECTRICIAN.....	26
THE SHEPHERDESS	27
HISTORY	28
UNDERWATER CONTACT	29
IN THE HOME COUNTIES	30

CLÁR NA N-ÁBHAR

AG CÁITHEADH	33
(I) AN LUCH TÍ HIORTACH.....	34
BUANÉICLIPS	35
BEDOUIN	36
SÓLÁS SÍORAÍ.....	37
THIAR	38
SOS COGAIDH.....	39
AN LEICTREOIR	40
AN BANAoire.....	41
STAIR.....	42
TEAGMHÁIL FOTHINN.....	43
SNA HOME COUNTIES	44